

Dezinfetamin č.3, (2009), Maxim Horowitz

Ohromná neuchopitelnost postavy Jakuba Adamce je daná (ne)oddělením uměleckého subjektu od civilní podoby, jejich neustálé splývání a srocování, jejich naprostá a dráždivá zaměnitelnost. (Zahrej úchyla nebo buznu. Máš titul a polský akcent péra?)

Své gesto směřuje i k mediálnímu hyenizmu a obecné percepci „svlečených hvězd“. Tu si občan žádá a tu každodenně dostává i když s nepřiznaným vědomím totální falzifikace a neustálého násobení fámy a hromadění smyšlenek, nepátrám po původu, chci poškádlit špínou. V Adamcově vesmíru není možné oddělit „umělce“ od „člověka“, zatímco paparaci potřebuje stáhnout „stars“ na roveň obyčejnému člověku a chrstnout na něj sperma pomluvy. To v našem případě není možné a aby to bylo nemožné na druhou, Adamec si rád pohrává se všemi atributy pseudo-tabu, které dovádí do nepřijatelného konce. Občan si rád přečte o gang bangu a možná by i přivoněl, ale ruku do análu za nikoho dávat nebude.

Odtud travesti předělávky všeho druhu, genderový tenis a laskominy amatérského porna, odtud taky bastardizace uměleckých prostředků, na které z galerií nejste zvyklí. To, co na Adamcovi provokuje nejvíce, je fakt, že nejste schopni dobrat se k jeho pravé identitě, protože je stále množována a to infantilně-deviantním způsobem, nahou groteskou. Ať mi klidně lže, ale zůstane jedním ksichtem, jednou osobou, to každý potřebuje, zorientovat se a (ne)ztotožnit. Není možné přijmout neustálé unikání a hyper-proměnu jako základní princip nikoliv tvorby, ale života-tvorby.

Není proto náhodou, že hlavním objektem Adamcových uměleckých hnutí je on sám, jeho vlastní tělo. Subjekt objektem, alter ego není alter, ale začíná suplovat ego a často se s ním prohazuje? Schizofrenie? Existenciální multitasking.

A to je Adamcův herní modus. Jak se tážou Orbital: philosophy or technology? Samozřejmě všechno v jednom, včetně toho dementně-instantního sebeobžerství moderního konzumu. Můžu být předpotopní vekslák, starosvětský milenec i slizkej úchyl, vést disputaci o smyslu umění a drásat srdce láskou, kulturista i anonymní onan. Ale vždycky na hraně další polohy, nezachytitelný a pořád já. Bez paruky a na ostro. On se neschovává za další identity, on je jedním i mnohým zároveň. Jestli čekáš něco jiného, je to tvůj problém. Není tady návod, není tu ani linka důvěry. Jen hra, hra ve hře a neexistence hranice umění, nezačíná ani nekončí, prostě je. A ty buď přistoupíš a podíváš se na realitu bez určených brejlí a zahraješ si sám se sebou, nebo ho pošleš do prdele a sebe před televizi.

Pohlavní a nadpohlavní otázky jsou pro Adamce jedny z nejdůležitějších, animální sexus a sexuální anima. Když srovnáváme jeho výboje s pobočními projekty I Love 69 Popgeju nebo Marius Konvoj, můžeme se ptát, jaképak genderové studie. Adamec si nikdy nehraje na ženu a nepřevlíká se za ni, ale druhé pohlaví oslovuje. Bezostyšně, ale rafinovaně. Sledujeme jeho podobu polského tržnicového floutka s knírkem, taky jemnou karikaturu výtvarného intelektuála v nohavicích zdůrazňujících kládu penisu anebo slibně árisjky vyhlížejícího nadsamce s nechutnou sebedůvěrou. Všechny tyto role jsou narušovány a nivelizované drobnými výsměšnými detaily.

Jestliže Pavel Pernický coby součást Marius Konvoj a PeeGees předvádí makabrální samčí tanec s nadsazenou maskulinní agresí, Jakub Adamec je jeho mírnou variací,

duchovní peeling, který nekončí na vršku stehen, ale jde dál, byť s menší pompou. Jistě, je to parodie, a taky perzifláž (výsměšně jízlivá nápodoba), sebeironie a věčné, nezřetelné komíhání nad žánry, styly i uměním samým. Adamec si nemusí říkat, že „život je jinde“, protože mu šlape po koulích. Tvrdě a lačně, s podivnou něhou.

Po shlédnutí Adamcových děl bude většina galerijních turistů zmatená a zřejmě ani neuvidí TO umění. To je zjevně jeden z cílů, stejně jako rozrušení hranice mezi divákem a tvůrcem. Popgejové ruší bariéru mezi kapelou a posluchačem (ty vole, to sou magoři ne) tím, že používají primitivní elektroniku, hrubě artikulovaný ne-zpěv a pohybové kreace na půdorysu neandrtálského ventilu, a Adamec zachází s prostředky každodenní potřeby. Místo oleje, kvašů, temper a bronzu nebo odlitků nasazuje fixy, nejjednodušší grafické programy, papír s propiskou, bytové doplňky.

Bytový vizuál používá často, patří k němu (k uměleckému subjektu-objektu) a zároveň mu poskytuje umělecká náčiní, pohled do zrcadla i rozestlaná postel. Diplomová práce s názvem Turbo Shut Up Armageddon zachycuje pohyb chameleonské postavy umělce, meditujícího ve svém uzavřeném domácím prostoru, který nadhazuje základní otázky po smyslu a hranicích umění, aby všechno ukončil coby postava bez hlavy mechanicky oprašující hřbety knih.

Silnou stránkou Adamcovy tvorby jsou papírové kresby fixem, finálně ve formě digitálních tisků. Tváří se jako školková tvorba, kterou neměla vidět paní učitelka, jsou naivní, ale přitom zneklidňující. Takový je třeba cyklus dig. tisků Bomba, Tento dům je prokletý a Vypadněte - právě pro tu dětskou upřímnost a neurčitost sdělení, tragickou nedořečenost. Chce tím Adamec říct, že děti jsou stejní umělci jako dospělí nebo že infantilní věk je ten nejotevřenější a nejpravdivější? Ne, celou hrou říká: umělec je každý, kdo má odvahu. „Pro mě je Fluxus spojení kabaretu, gagů, dětských her a Duchampa. U klauzur jsem svůj koncept končil větou: „ Mým cílem je vyprodukovat béčkovou produkci áčkové kvality, mým cílem je dotáhnout to tak daleko, nebudete vědět jestli se smát nebo plakat.“ Ta věta už se mi zas tolik nelíbí, tak tento závěr ukončím přáním: „ Přeji si šťastnou, zdravou rodinu + plnohodnotný život, lépe, houšť a né jinak, než doposud. Myslím to upřímně a srdíčkem.“ The Young Ones - britský sitcom o čtyřech univerzitních studentech, žijících ve společném baráku. Neuvěřitelné příběhy, žádná pravidla, dada, chaos, naprosté kraviny, retardované chování, laciné fórky, plytký humor.

Mám se zalíbit víc než se líbím?”

Text Maxim Horowitz